

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. w K.
przeciwko A. H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 marca 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 stycznia 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2007 r. Sąd Apelacyjny oddali apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego – art. 10, 30-32 Prawa wekslowego, art. 510 k.c., naruszenie przepisów postępowania – art. 253, 194 § 1, art. 233 § 1, art. 316, 328 § 1, art. 382, 386 § 2 k.p.c. i wnosila o zmianę wyroków Sądów obu instancji i o oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność

postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Obowiązek ten nie został spełniony. Skarżąca jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała „potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, których naruszenie zarzuca pozwana w podstawie skargi”. Powołanie się na przesłankę istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Natomiast odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, w którym skarżący zarzuca sądowi drugiej instancji dokonanie wadliwej wykładni przepisów prawnych, nie jest przedstawieniem okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji; byłoby to bowiem zbędnym powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżąca podniosła również, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu poręczenia wekslowego oraz pytanie prawne czy do dokumentu prywatnego, jakim jest deklaracja wekslowa stosuje się przepisy k.p.c. dotyczące pomyłki pisarskiej oraz występują elementy nieważności postępowania”.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego

jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Pogląd ten pozostaje aktualny po wejściu w życie przepisów o skardze kasacyjnej.

W piśmie z dnia 9 sierpnia 2007 r., wniesionym po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, pełnomocnik pozwanej ustanowiony przez Sąd jedynie podtrzymał stanowisko zawarte w skardze kasacyjnej m.in. co do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nie przedstawił jednak nowych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani uzasadnienia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego kasacja wniesiona przez adwokata ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, niezawierająca przytoczenia podstaw kasacyjnych bądź ich uzasadnienia, nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (por. np. postanowienia z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 280/98, nie publ.). Pogląd ten, zachował aktualność po wejściu w życie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) i należy odpowiednio odnieść go do sytuacji gdy skarga kasacyjna wniesiona przez radcę prawnego ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, nie zawiera przytoczenia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Powodowało to, że wniosek pełnomocnika pozwanej o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej nie mógł zostać uwzględniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).